

Arrest

nr. 285 092 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Sinds 25 juni 2012 maakt verzoeker het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. Op 4 september 2022 wordt hij door de politiediensten op heterdaad betrapt bij het plegen van een diefstal. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 15 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 14.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten;

*naam: H. (...)
voornaam: R. (...)
geboortedatum: (...)1975 .
geboorteplaats: Tanger
nationaliteit: Marokko*

In voorkomend geval, alias:

*A. (...), A. (...) 25.03.1975, (alias: 01.03.1975, 25.03.1975, 06.03.1975, 25.03.1978) Algerije
N. (...) D. (...) 25.03.1975 Algerije*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3 ° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel-Noord op 04.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Betrokkene heeft daarenboven tijdens zijn verblijf in België meermaals een veroordeling opgelopen:

- Op 04.05.1999 wordt hij door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van gewone diefstal*
- Op 27.10.1999 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf wegens heling, diefstal*
- Op 16.10.2000 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf voor poging tot diefstal*
- Op 04.06.2004 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden uit hoofde van gewone diefstal, als dader of mededader*
- 11.05.2005 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde als mededader, voor gewone diefstal*
- Op 09/02/2006 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor heling*
- Op 29/08/2007 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden als dader of mededader, heling.*
- Op 18.04.2008 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar gevangenis voor gewone diefstal*
- Op 15.04.2009, door het Hof van Beroep te Gent tot 4 jaar gevangenis wegens diefstal*
- Op 23.11.2016 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 20 maanden gevangenis wegens diefstal*
- Op 28.07.2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 30*

maanden wegens diefstal.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.*

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dd. 25.06.2012. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing werd niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart sinds 1995 in België te verblijven. We stellen vast uit het dossier dat betrokkene inderdaad sinds lange tijd op het grondgebied verblijft, maar tevens dat hij geen enkele inspanning heeft geleverd om zijn verblijf te regulariseren en er langdurige periodes van gevangenschap zijn geweest tijdens zijn onregelmatig verblijf in België. Bovendien kan uit zijn veelvuldige veroordelingen worden afgeleid dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde en nog steeds vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het eventuele persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

*A (...), A. (...) 25.03.1975, (alias: 01.03.1975, 25.03.1975, 06.03.1975, 25.03.1978) Algerije
N. (...) D. (...) 25.03.1975 Algerije*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel-Noord op 04.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in het Rijk meermaals een veroordeling opgelopen:

- *Op 04/05/1999 wordt hij door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van gewone diefstal*
- *Op 27.10.1999 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf wegens heling, diefstal*
- *Op 16.10.2000 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf voor poging tot diefstal*
- *Op 04/06/2004 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden uit hoofde van gewone diefstal, als dader of mededader*
- *Op 11/05/2005 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde als mededader, gewone diefstal*

- Op 09/02/2006 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor heling
- Op 29/08/2007 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van als dader of mededader, heling
- Op 18.04.2008 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar gevangenis hoofde van mededader, gewone diefstal
- Op 15.04.2009, door het Hof van Beroep te Gent tot 4 jaar gevangenis wegens diefstal
- Op 23.11.2016 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 20 maanden gevangenis wegens diefstal Op 28.07.2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens diefstal.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: A (...), A. (...) 25.03.1975, (alias: 01.03.1975, 25.03.1975, 06.03.1975, 25.03.1978) Algerije N. (...) D. (...) 25.03.1975 Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel-Noord op 04.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in het Rijk meermaals een veroordeling opgelopen:

- Op 04/05/1999 wordt hij door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van gewone diefstal
- Op 27.10.1999 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf wegens heling, diefstal
- Op 16.10.2000 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf voor poging tot diefstal
- Op 04/06/2004 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden uit hoofde van gewone diefstal, als dader of mededader
- 11/05/2005 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde als mededader, gewone diefstal 09/02/2006 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden uit hoofde van heling Op 29/08/2007 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van als dader of mededader, heling,
- Op 18.04.2008 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar gevangenis hoofde van mededader, gewone diefstal
- Op 15.04.2009, door het Hof van Beroep te Gent tot 4 jaar gevangenis wegens diefstal
- Op 23.11.2016 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 20 maanden gevangenis wegens diefstal Op 28.07.2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens diefstal.

Betrokkene verklaart sinds 1995 in België te verblijven. We stellen vast uit het dossier dat betrokkene inderdaad sinds lange tijd op het grondgebied verblijft, maar tevens dat hij geen enkele inspanning heeft geleverd om zijn verblijf te regulariseren en er langdurige periodes van gevangenschap zijn geweest tijdens zijn onregelmatig verblijf in België. Bovendien kan uit zijn veelvuldige veroordelingen worden afgeleid dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde en nog steeds vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het eventuele persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij er geen familie meer heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughouding valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

A (...), A. (...) 25.03.1975, (alias: 01.03.1975, 25.03.1975, 06.03.1975, 25.03.1978) Algerije N. (...) D. (...) 25.03.1975 Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel-Noord op 04.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in het Rijk meermaals een veroordeling opgelopen:

- Op 04/05/1999 wordt hij door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van gewone diefstal*

- Op 27.10.1999 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf wegens heling, diefstal
- Op 16.10.2000 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 1 jaar gevangenisstraf voor poging tot diefstal
- Op 04/06/2004 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden uit hoofde van gewone diefstal, als dader of mededader 11/05/2005 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde als mededader, gewone diefstal 09/02/2006 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden uit hoofde van heling Op 29/08/2007 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van als dader of mededader, heling,
- Op 18.04.2008 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar gevangenis uit hoofde van mededader, gewone diefstal Op 15.04.2009, door het Hof van Beroep te Gent tot 4 jaar gevangenis wegens diefstal
- Op 23.11.2016 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 20 maanden gevangenis wegens diefstal
- Op 28.07.2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens diefstal.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de eerste bestreden akte vervat ligt. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470). Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden beschouwd in de mate dat het is gericht tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7; 62; 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 110 *quinquies* van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de

status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: Richtlijn 2003/109), van de kennelijke appreciatiefout, van het materiële en formele motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het 'audi alteram partem' beginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A. In rechte

☐ *Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".*

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige en onredelijke beslissing". De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

☐ *Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:*

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten".

☐ *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.*

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

☐ *De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.*

☐ *Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:*

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

B. In casu

☐ *Eerst onderdeel: schending van het recht om gehoord te worden*

De bestreden beslissing stelt dat de eiser gehoord werd door de politie van Elsene.

De eiser kreeg nochtans niet de opportuniteit om zijn situatie uiteen te zetten.

Zijn raadvrouw heeft tot op heden geen toegang kunnen krijgen tot het administratieve dossier (stuk 6) en beschikt over geen bevestiging dat de eiser gehoord werd.

De eiser dacht dat hij gehoord werd in het kader van de vervolgingen voor de feiten van diefstal waarvoor hij net betrappt werd.

De eiser lijdt bovendien aan mentale stoornissen, waarvoor hij behandeld werd, die belemmert hem om zich duidelijk te verdedigen.

De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe audi alteram partem.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

48 Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

49 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

50 De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 201112, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu, werd de eiser niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanmerkingen te geven betreffende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op zijn verwijdering, evenals de motieven ervan.

De eiser werd enkel gehoord door de politie en kreeg niet de opportuniteit om zijn situatie uiteen te zetten.

Hij legde uit dat hij nooit gevraagd over zijn medische toestand, terwijl hij wel medisch gevolg is (zie infra).

Gezien hij niet geïnformeerd van het kader waarin het onderhoud plaatsvond, heeft hij geen melding gemaakt van zijn liefde relatie met Mevrouw M. (...), uit vrees dat zij in problemen kwam.

Deze elementen werden niet in overweging genomen en zouden zeker de inhoud van de bestreden beslissing hebben kunnen beïnvloeden.

Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM

In de bestreden beslissing, werd geen melding gemaakt van de relatie van de eiser met Mevrouw M. (...), van Belgische nationaliteit.

De eiser heeft in februari 2022, toen hij vrijgelaten werd, Mevrouw M. (...) leren kennen. Zij wonen samen al juni 2022. Zij zijn van plan om een wettelijke samenwoning te concluderen (zie getuigschrift van Mevrouw M. (...) van 26 september 2022).

Zelf als deze relatie is ontstaan terwijl Meneer H. (...) reeds in een precaire situatie zich bevond, moet dit wel geanalyseerd worden.

Op basis van het arrest Nunez t. Noorwegen van het EHRM (nr 55597/09, van 28 juni 2011), komt het uit dat:

“The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants’ choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State’s obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see Gül, cited above, § 38; and Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, § 39). Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.;; Ajayi and Others v. the United Kingdom (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; Solomon v. the Netherlands (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom (dec.), no. 43279/98, 26 January 1999; Andrey Sheabashov c. la Lettonie (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above, § 68; Mitchell

v. the United Kingdom (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and Ajayi and Others, cited above; Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)”.

Zelf als de eiser zijn familieleden in een precare verblijfsituatie zou hebben gesticht, bepaalt de voorgemelde rechtspraak van het EHRM dat de mogelijke schending van het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld moet zijn.

In casu, werd dit element niet geanalyseerd. De eiser kreeg niet de opportuniteit om dit te vermelden.

Uw Raad heeft meermaals herhaald dat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zorgvuldig moet geanalyseerd worden (RvV 19 december 2015, nr 159.065):

De bestreden beslissing, die de schending van het familieleden van de eiser niet in concreto heeft geanalyseerd, heeft bijgevolg het artikel 8 van EVRM geschonden, samen gelezen met de motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft ook artikel 74/13 geschonden.

Dit artikel oordeelt dat verwerende partij een rekening moet houden met familieleden, toen een verwijdering maatregel genomen is.

Het komt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit element effectief heeft geanalyseerd.

☐ *Derde onderdeel: schending van het artikel 3 van het EVRM*

De eiser is ziek. Hij wordt behandeld voor mentale stoornissen sinds zijn laste vasthouding. Zijn toestand heeft geleid tot zijn vrijlating.

Hij is nog behandeld door een VZW Lama, die hem psychologisch en medisch opvolgt (stuk 2).

De eiser heeft, binnen de termijn van indiening van huidig beroep, geen bijkomend medisch document. Zijn vasthouding belemmert hem in zijn acties.

Verwerende partij concludeert aan het gebrek aan schending van het artikel 3 EVRM en stelt:

Dat de verwerende partij verwijst naar de kwaliteit van de zorgen betekent dat zij elementen zou hebben gekend dat de eiser medische behandeling nodig had. Zij heeft blijkbaar dit element niet verder geanalyseerd.

De redenen waarop verwerende partij zich baseert om op te sluiten dat de eiser het voorwerp zal maken van behandelingen die in strijd met artikel 3 EVRM zijn, komen niet uit de bestreden beslissing.

Zij blijkt bovendien ook niet in aanmerking te nemen het feit dat de eiser al vijftientig jaar is verlaten. Hij heeft netwerk meer in Marokko die hem zou kunnen bijstaan in zijn moeilijke strijd tegen drugsverslaving te slagen. Om dit te doen, heeft de eiser nood aan een stabiel netwerk, die hij wel in België heeft, ten opzichte van zijn zus maar ook van zijn huidige partner, Mevrouw M. (...).

In het arrest Paposhvili herinnerde het EHRM aan het belang om bij het onderzoek naar de toegang tot zorg rekening te houden met het sociale en familiale netwerk:

Les autorités doivent aussi s'interroger sur la possibilité effective pour l'intéressé d'avoir accès à ces soins et équipements dans l'État de destination. À cet égard, la Cour rappelle qu'elle a déjà examiné l'accessibilité des soins (Aswat, précité, § 55, et Tatar, précité, §§ 47-49) et évoqué la prise en considération du coût des médicaments et traitements, l'existence d'un réseau social et familial, et la distance géographique pour accéder aux soins requis (Karagoz c. France (déc.), no 47531/99, 15 novembre 2001, N. c. Royaume-Uni, précité, §§ 34-41 et références citées, et E.O. c. Italie (déc.), précitée).

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoend en laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij effectief heeft geanalyseerd of de eiseres een risico kent van onmenselijke of onterende behandeling indien zij naar haar herkomstland zou teruggekeerd worden.

Indien de eiser elementen aanvoert in verband met het artikel 3 EVRM, moet de verwerende partij al twijfel te verwerpen en antwoordt aan deze aangevoerde schending van het artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg het artikel 3 EVRM, samen gelezen met de motiveringsplicht.”

3.2 In eerste instantie bemerkt de Raad dat luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 110*quinquies* van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 6 en 47 van het Handvest, van de Terugkeerrichtlijn en van Richtlijn 2003/109 maar zet geenszins uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. In dit opzicht is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen..

In casu is de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte gemotiveerd. De gemachtigde motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en/of geldig visum. Dit wordt niet betwist. De gemachtigde motiveert tevens, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Hij preciseert dat verzoeker meermaals is veroordeeld door de correctionele rechtbank en ook door het hof van beroep. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke ernst ervan besluit verweerder dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Tenslotte stelt de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen daar hij het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 25 juni 2012. Dit wordt evenmin betwist door verzoeker.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder de schending van het beginsel ‘*audi alteram partem*’, het recht om te worden gehoord, aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

In eerste instantie merkt de Raad op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker is gehoord door de politiediensten van Brussel Hoofdstad Elsene op 14 september 2022. In het administratief dossier zit er een, weliswaar ongedateerd, formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling waaruit blijkt dat verzoeker op een gegeven tijdstip door inspecteur A. W. is gehoord.

Verzoeker ontkent ook niet dat hij is gehoord. Hij stelt in zijn verzoekschrift daarentegen dat hij dacht dat hij werd gehoord in het kader van de vervolging voor de feiten van diefstal. Verderop geeft hij ook zelf aan dat hij *“enkel werd gehoord” door de politie*. Waar verzoeker stelt dat hij niet werd geïnformeerd over het kader waarin het gehoor plaatsvond, en hij dus verkeerdelijk dacht dat het gehoor werd afgenomen in het kader van de vervolging voor de feiten van diefstal, kan hij niet worden bijgetreden. Bij het formulier ter bevestiging van het horen zit immers een informatiefiche die luidt: *“er wordt overwogen om u een gedwongen verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst op te leggen. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wilt rekening houden met hetgeen u ter zake mee wenst te delen; U wordt dan ook verzocht onderstaande vragen te beantwoorden. De politie zal uw antwoorden noteren in een verslag dat onmiddellijk naar DVZ zal worden verstuurd; We vragen u om dit verslag te tekenen. Het is in uw eigen belang deze vragen zo correct en zo volledig mogelijk te beantwoorden”*. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou hij niet op de hoogte zijn geweest van de draagwijdte van het gesprek. Evenmin kan hij worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij niet zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

In tweede instantie stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoeker niet aantoont welke ongekende elementen hij had kunnen aanvoeren bij een volgend gehoor opdat de administratie tot een andere beslissing had kunnen komen. De Raad wijst er immers op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Een schending van het hoorrecht wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. (...) Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst”*.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand en de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, voert verzoeker aan dat hij aan ‘mentale stoornissen’ en depressie lijdt. Ter staving hiervan brengt verzoeker onder meer een verslag van dokter M. B. van 5 oktober 2022 bij. De Raad kan echter enkel vaststellen dat verzoeker *“non”* heeft geantwoord toen men hem tijdens het horen op 14 september 2022 vroeg *“etes-vous atteint d'une maladie qui vous empêche de voyager ou de retourner dans votre pays d'origine? Si oui, quelle maladie?”*. Verzoeker heeft uitdrukkelijk de kans gehad de administratie in kennis te stellen van zijn precare gezondheidstoestand voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure melding maakt van gezondheidsproblemen, kan hiermee geen rekening worden gehouden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, blijkt uit niets dat verweerder hiervan op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij verwijst dan ook geenszins naar *“de kwaliteit van de zorgen”*. Het gegeven dat verzoeker door de centrumarts van de gesloten instelling op medische afzondering werd geplaatst op 22 oktober 2022 doet aan het voorgaande geen afbreuk. Overigens blijkt uit de verklaring van de arts M.B.

in het attest van 5 oktober 2022 niet dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om medische redenen, nu de arts louter aanraadt dat verzoeker psychologisch zou worden opgevolgd.

Wat betreft zijn gezinsleven voert verzoeker aan dat hij een Belgische partner heeft, waarmee hij sinds juni 2022 samenwoont. Hij stelt dat ze van plan zijn om hun wettelijke samenwoning te laten registreren. Verzoeker bekritiseert dat hier in de bestreden beslissing geen melding van wordt gemaakt. Opnieuw stelt de Raad op basis van het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling vast dat verzoeker hierover is gehoord. Er werd hem gevraagd "*avez-vous une partenaire avec qui vous avez une relation durable?*", waarop verzoeker "*non*" antwoordde. Dit wordt ook weerspiegelt in de bestreden beslissing, waar deze stelt dat verzoeker verklaart geen gezinsleven in België te hebben. Het kan verweerder bezwaarlijk kwalijk worden genomen geen rekening te hebben gehouden met de relatie van verzoeker nu hij zelf heeft verklaard geen partner te hebben. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kreeg hij wel de opportuniteit dit te vermelden. Het gegeven dat hij hiervan geen melding heeft gemaakt uit vrees dat zijn partner in de problemen zou komen, doet hier geen afbreuk aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet evenmin.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN